

Onderzoek: Positie niet-verzorgende ouder in omgangskwesties bij vechtscheiding

Afzender info@gevolgenvanvalseaangifte.nl

Ontvanger cie.vj@tweedekamer.nl

Datum 2015-11-05 12:24

Geachte Kamercommissie,

In het kader van de politieke en maatschappelijke discussie over het voorkomen van (de ernstige gevolgen van) vechtscheidingen en de daarvoor broodnodige veranderingen in de totale jeugdzorgketen, waaronder het familierecht, vraag ik uw aandacht voor een recent afstudeeronderzoek van de opleiding rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Tilburg, zie bijlage. Het betreft een onderzoek naar *de positie van de niet-verzorgende ouder in het huidige omgangsrecht wanneer de verzorgende ouder de omgangsregeling tussen de niet-verzorgende ouder en zijn minderjarige kind(eren) frustreert*.

De belangrijkste conclusie van het onderzoek is dat vaders de grote verliezers zijn in omgangskwesties. Moeders hebben de macht en bepalen - ongeacht of er een gerechtelijke uitspraak ligt - of zij 'zin' hebben om aan omgang tussen het kind en de vader mee te werken of niet. Wanneer moeder de omgang consequent frustreert legt de rechter zelden of nooit een sanctie of boete op. Sterker nog, de familierechter beloont dit strafbare (!) gedrag door de welwillende ouder cq de vader de omgang met zijn kind(eren) te ontzeggen!!!

Het kind ziet de vader daarna vaak jaren niet meer, terwijl zowel het kind als de vader (ofwel de niet-verzorgende ouder) daar volgens de wet en verschillende verdragen wel degelijk recht op hebben. Voor een 'samenvatting' van het onderzoek verwijs ik naar het blog dat ik hierover schreef: [Vader grote verliezer in omgangskwesties](#) .

Voor de goede orde: het frustreren van de omgang is vaak de aanleiding voor langdurige juridische conflicten ofwel de vechtscheiding. Vechtscheidingen worden bijna altijd veroorzaakt door één ouder en **niet** door beide ouders die **elkaar** bevechten. Dit is een groot misverstand wat ook blijkt uit dit onderzoek.

De uitkomst van dit onderzoek is voor heel veel gescheiden ouders niets nieuws. Ook wij als 'ervaringsdeskundigen' herkennen deze gang van zaken (helaas); mijn man is op deze manier zijn twee kinderen uit een vorige relatie kwijtgeraakt. Dagelijks staan er berichten in de media over vechtscheidingen, het onrechtvaardige 'systeem' en de ernstige gevolgen voor alle betrokkenen, met name de kinderen.

Het huidige familierechtssysteem (inclusief advocatuur, Raad, jeugdzorg en gerelateerde hulpverlenende instanties) is volkomen ziek en werkt eerder escalerend dan dat de problemen worden opgelost. In het bijzonder scheidingskinderen zijn hiervan de dupe; jaarlijks verliezen tussen 20-25% van deze kinderen na een scheiding uiteindelijk het contact met een van de ouders, dat is bijna altijd de vader. Kinderombudsman Marc Dullaert zei dit al in maart 2014 in zijn rapport '*Vechtende ouders, het kind in de knel*'. Met zijn aanbevelingen is nog altijd niets gedaan. Zolang dit achterhaalde systeem niet drastisch op de schop gaat, zullen er jaarlijks duizenden kinderen bij komen die na een scheiding een van hun ouders niet, soms zelfs nooit, meer zien. Kinderen lijden daar (geestelijk) vreselijk onder en ondervinden daar vaak de rest van hun leven de nadelige gevolgen van.

Zolang het systeem niet rigoureuus verandert, zal het aantal vechtscheidingen blijven toenemen met alle ernstige gevolgen voor kinderen zoals [ouderverstoting/PAS](#) en andere sociaal-maatschappelijke problemen van dien. Lapmiddelen als bijzonder curators, kindbehartigers, kindercoaches et cetera zullen daar niets aan veranderen.

Ik hoop van harte dat u uw voordeel kunt doen met bijgaand onderzoek en dat het kan bijdragen aan de broodnodige veranderingen in het (familie)rechtssysteem. Indien u vragen heeft over het onderzoeksrapport dan kunt u contact opnemen met de auteur Judith van Berlo via . Voor al het overige naar aanleiding van deze mail kunt u contact opnemen met ondergetekende.

Met vriendelijke groet,